

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

nis III. Iubileus autem annus necdum venerat in mentem Pontificibus, ut eo instituto, quo præsens quingentesimus post mille peragitur, celebraretur. Bonifacius VIII. anno trecentesimo post millesimum primus illum instituit. Vtinam solius pietatis gratia. Sed hic fuit exitus Ottonum trium, ex quibus tertium, Italicum nonnulli magna tyrannidi inscribunt, quod Romanis rebellantibus non cesserit, neque pepercerit.

CAPVT XXVII.

Henricus Bauarus, Ottonis I. ex fratre Henrico nepos, origine Saxo, etsi principatum teneat Bauaria, primus ab Electoribus in vim nouæ Constitutionis electus & assumptus est Imperator, anno post mille secundo. Nam Henricus frater Magni Ottonis genuit Henricum & Brunonem filios. Henricus patri succedit in Bauaria. Bruno rediit in Saxoniam, & ibi parte ditionis illi permissa, tenuit Meluerode & Hogexorde, titulumque sumpsit, ut marchio Saxonie diceretur, quando titulum ducatus Saxonie teneret Hermannus & filij eius. Hic Bruno genuit filium Brunonem: qui ex relicta Lupoldi ducis Suevia, quæ erat filia principis de Werle, & peruenit postea ad nuptias Conradi Imp. Bruno, inquam, secundus ex hac coniuge genuit Ludolphum marchionem Saxonie. Erat per idem tempus & alius marchio Saxonie, Egbertus, qui magno studio contendit post III. Ottonem ad Imperium, sed frustratur diligentia Bennonis ducis Saxonie, & Luderis comitis fratris eius. Inter iurgia dixisse ferunt Egbertum Ludero: Quid sibi tam acriter in prouectione restitisset: illumque respondisse, Ex quatuor rotis ad currum, vix illi fuisse unam. Processit ea res in id discordia, ut ab illis fratribus Egbertus opprimeretur. Qui cum sine herede decederet, transiit marchio-

chionatus eius ad primum Brunonem Henrici Imperatoris patrum. Creuit autem posterorū huius Brunonis potentia, quod Otto III. nullo relicto filio decessit. Successere autem & desumpsere perinde ydē marchiones vetera Saxonie arma, candidum equipullum. Nam Egbertus praeferbat geminos in se erectos leones. Hic ergo Henricus Henrici filius, & Henrici primi nepos, qui frater germanus primi Ottonis, primus per electionem eorum principū, quos cum Gregorio V. decessit, designauitq, Otto tertius, peruenit ad Imperium, quod feliciter gessit.

CAPVT XXVIII.

Sed electio illius controuersia non caruit. Nam cum ab Heriberto Colonienſium archiepiscopo, ex cuius ore ceteri pendere viderentur, insignia Imperialia, quae initio pauca fuere, adaucta per tempus, non magno labore assequeretur, à Willegiso Moguntino archiepiscopo est consequutus, vir singularis prudentiae, fortitudinis, & religionis. Et quantum Imperio dignissimus haberetur, contradictores tamen habuit ex regni proceribus: quibus bello congressus, illos ad obedientiam reduxit. Inter primos, quos diximus, rebellantes, erat Egbertus Saxonie marchio: sed ille cecidit sub duce Saxonie Bennone, & fratre eius Ludero. Henricus autem XII. annis praer at regno priusquam pontificiam benedictionem postularet. Bohemia etiam tum tumultuari visa est, & ideo in eam Henricus rex duxit, armis illam redigens in obedientiam. Dux tum praer at genti, & hoc titulo ad electionem orditur admissus, si tamen initio inter electores fuit. Nam sunt qui arbitrantur illum regem adiectum denuo electoribus per Carolum IIII. in Aurea bulla, qui ab initio ducem